

[Himmelstrup.]

ser ikke rettere end, at Ønsket herom i nogen Grad er følelsesmæssigt betonet, og jeg tror ikke, man skal tillægge det nogen særlig stor praktisk Værdi.

Der var et Spørgsmaal, vi drøftede i Fjor, og som spillede en vis Rolle ved den Afgørelse, der blev truffet, nemlig Spørgsmaalet om de løbende Forhandlinger om Retablering af den under Krigen ophævede skandinaviske Møntunion. Et andet Spørgsmaal var det om Guldknapheden, som det ærede Medlem Hr. Trier nævnte. Jeg tillod mig i Fjor ved Sagens tredie Behandling at gøre en Henstilling til den højtærede Handelsminister, om der ikke var Mulighed for, at de Forhandlinger, der førtes mellem de skandinaviske Landes ledende Banker, kunde blive fremskyndet saa meget, at man kunde komme paa det rene med, om der virkelig var nogen Mulighed for paa Møntfællesskabets Omraade mellem de skandinaviske Lande at vende tilbage til Forholdene før Krigen.

Denne Henstilling har jo ikke, synes det, frugtet i nogen særlig Grad. Den højtærede Handelsminister nævnte i sin Fremsettelsestale, at han ikke havde det Indtryk, at der i det Aar, som er gaaet, siden vi i December Maaned i Fjor forhandlede om dette Spørgsmaal, havde været ført nævneværdige Forhandlinger. Det forekommer mig imidlertid, at man faar det Indtryk, naar man læser den Passus, som findes i Nationalbankens sidste Aarsberetning om dette Spørgsmaal, at den reelle Afgørelse paa dette Omraade i Virkeligheden er truffet, da det deri fremhæves, at der er fremkommet saadanne Forskeligheder indenfor de skandinaviske Landes Pengemarkeder, at en saa fast Sammenknytning som tidligere maaske vil volde visse Vanskeligheder.

Jeg vil gerne gøre det Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, om der om dette Punkt kunde gives Udvalget Oplysninger — det er jo muligt, at de først kan gives i det Udvalg, som jeg forstaar det er Hensigten at henvise dette Lovforslag til.

Men vi kan altsaa fra vor Side give vor Tilslutning til dette Lovforslag, ikke mindst under Hensyn til den særlige Begrundelse, som det ærede Medlem Hr. Trier gav: Spørgsmaalet om Guldknapheden. Dette Spørgsmaal er mindst lige saa aktuelt, som det var for et Aar siden, ja mere aktuelt, fordi den foreløbige Rapport fra den nedsatte Folkeforbundskomité meget stærkt anbefaler, at de Bestemmelser, som træffes paa dette Omraade, træffes under Hensyn

til den størst mulige Besparelse af Guld, netop fordi man kan regne med en faldende Guldproduktion i de kommende Aar.

De Oplysninger, som fremlægges i denne foreløbige Rapport, tyder paa, at man fra Kommissionens Side regner med, at i det kommende Tiaar vil Guldproduktionen være synkende med saadan noget som en Snes Procent, og det kan ikke nægtes, at det er et Forhold, som i høj Grad maner til Varsomhed paa dette Omraade, navnlig for de Folk, som tror, at der bestaar i det mindste en vis Forbindelse mellem det almindelige Prisniveau og det Guld, der stilles til Raadighed paa de Omraader, der er Tale om her.

Christmas Møller: Da dette høje Ting i Fjor behandlede denne Sag, gjorde det konservative Parti den principielle Betragtning gældende, at det i og for sig helst saa, at man fra Guldbarrefoden gik over til Guldmøntfoden. Vi fremhævede baade ved første Behandling og i den Betænkning, der blev afgivet fra Udvalget, at vi meget stærkt nærerede et saadant Ønske.

Vi fremhævede endvidere i den Betænkning, som det ærede Medlem Hr. Pitzner og jeg afgav, at vi ikke et Aar i Forvejen kunde sige noget endeligt om, hvorledes vor Stilling vilde blive i Efteraaret 1930 angaaende en Forlængelse af denne Lovgivning.

Nu kan der jo ikke være nogen som helst Tvivl om — det viser de Bemærkninger, som navnlig det ærede Medlem Hr. Himmelstrup fremsatte, og ogsaa den Skrivelse, der som Bilag foreligger fra Nationalbanken —, at de Grunde, som i Fjor talte for at blive staaende ved Guldbarrefoden, i stærkere Grad taler for det i Dag, at Guldproblemet og Spørgsmaalet om dets Indvirkning paa Priserne — om det Prisfald, som i saa mange Henseender er ødelæggende, kan i stærk Udstrækning føres tilbage til Guldknapheden — i større Udstrækning er fremme i Dag, end det var for et Aar siden. Det kan jo heller ikke være andet end, at de Betragtninger, som med meget stor Styrke føres frem fra Nationalbankens Side, og som ingen teoretisk eller praktisk Økonom bestrider, at Guld mangelen er en Fare, maa være Kendsgerninger, som influerer paa den Stilling, man maa tage til denne Sag.

Derfor vil vi for vort Vedkommende behandle dette Forslag paa lignende velvillig Maade, som vi gjorde i Fjor, ud fra det Standpunkt, at vi i og for sig ønsker, at man kunde komme over til Guldmøntfoden, men at vi anerkender, at der er Betragtninger, som gør det rimeligt at blive staaende ved Guldbarrefoden, saa meget mere, som den